

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

VIURE.

Primer que tot hém de sapiguer una cosa.

¿Qué es viure?

Al meu modo de entendre, despullant la cosa de tota la fullaraca ab que l' adornan los filòsops, los moralistas y altres infelissos d' aquesta calanya, viure es estar al mon com una persona, en l' us plé y natural de totas sas facultats: es dir, *estar hi bé*.

Partint d' aquest principi, 'm proposo demostrar que la vida del home, que tothom creu curta y ràpida, ho es molt mes de lo que la gent pensa.

¿Quants anys pot estar al mon un home... ó una dona? (Parlém de las donas: no fos cas que las senyoras s' ofenguessen).

N' hi ha que arriban á setanta, á vuytanta, á noranta... hasta á cent; pero aixó no es la generalitat. En cambi n' hi ha molts y molts que no passen dels quaranta, ni dels trenta, ni dels vint. Busqué donchs, un terme mitj, inclinantnos al optimisme.

¿Posémho á xeixanta?

Me sembla qu' es una cosa enrahonada y que ja podrian estar contents tots los que neixen si logravan acostarshi de bon tros.

Comensém per descontar d' aquesta cantitat los nou ó deu anys que 's passen en la infancia. Entre rosa, garrotillo, sarampió, dents, desmamar, apendre las primeras lletras, rebre las primeras pallissas, comensar á tenir modos y barallarse ab los altres germans, se malgasta inadvertidament una part de la vida, y en rigor aquesta no pot comensarse á considerar com á tal, sinó quant s' han complert deu anys.

Quedan donchs, cinquanta anyets, justos y cabals.

Ara tirém comptes.

¿Quants horas dorm una persona diariament?

¿Sis, set, vuit, nou...?

No siguém mandras: lo dormir fa tornar tonto. Concedim no més set horas diarias.

¿Saben quants dias son aquestas horas en cinquanta anys?

No més que cinch mil trescents vintisis y un pico que no 'l conto: com si diguessim, casi una tercera part de la vida.

Siguém generosos: apreciém aquestos dias en catorze anys, llensant un residuo important, y 'ns trobarem ab que 'ls cinquanta s' han reduhit á trenta sis, porque durant lo temps que 's passa dormint no 's viu.

¿Es veritat? Donchs seguim.

Si menjar fos un dels plabers de la existencia, no faria segurament lo càlcul que ara vaig á fer; pero com que jo crech, y ab mi molts, que l' home no viu per menjar sinó que menja per viure, tenim que 'l men-

jar es un treball més ó menos molest, pero al fi treball, que 'ns roba molt temps y que devegadas en lloch de alegrarnos la existencia, nos dona una indigestió ó 'l passaport per l' altre mon.

Entre esmorsar, dinar y sopar, (lo brená 'ls hi faig franch) be s' inverteixen diariament dugas horetas ¿no 'ls sembla?

Pues han de sapiguer y entendre que aquestas dugas horetas, al cap de cinquanta anys, representan la friolera de mil cent cinch dias perduts miserablement menjant.

Aquestos dias son equivalents á tres anys, que restats dels trenta sis que 'ns quedavan, reduheixen la vida del home á trenta tres.

Ara passem á la part més llastimosa: al treball.

Suposo que ningú de vostés voldrá sostenir que 'l treball siga una cosa agradable: tots som espanyols y mil cops hem probat lo contrari.

Veyám donchs, ¿quan hi posarém per aquest rengló? Alguns dirán deu horas diarias; altres no me 'n voldrán concedir més que sis. Ni 'ls uns ni 'ls altres: diguéu vuyt.

Vuyt horas diarias en cinquanta anys, descontant las tres mil cinch centas festas que durant aquest temps se fan, representan quatre mil nou cents dotze dias, ó lo qu' es igual, tretze anys y un residuo que no 'l conto per ara.

¿Qué tal? Ne quedavan trenta tres: trayémne 'ls tretze que 's perden treballant, y 'ns trobem que l' home viu no més vint anys.

Ocupémnos de las malalties.

Qu' estar malalt no es viure, está ja fora de dupte, y lo que ho está també es que no hi ha ningú que s' escapi de pagar lo seu tribut als metjes y apotecaris, per salut que tinga.

Pero siguem escassos tocant á aquest punt: considerant los mals que un pot tenir, que no son poch, no vull concedir més que un dia mensual. ¿Qué resulta? Que un home en cinquanta anys está malalt uns sis cents dias: ajuntémhi 'ls picos que he despreciat més amunt, y resultan dos anys més per descontar dels vint que 'ns quedavan de la vida humana.

¿Los vint ja s' han tornat divuit!

Seguim contant.

Caminar per passejar es agradable; pero caminar per anar á fer negocis, á treballar, á las estacions, á ca 'l metje, á ca 'l sabater, no es altre cosa que una pena més anyadida á las que pesan sobre l' home.

Los menos caminadors inverteixen una hora cada dia anant y venint pe 'l carrer: aquesta hora, al acabarse la vida, val set cents xeixanta un dias, iguals á dos anyets.

¿Dos menos. ¿Quants ne quedavan? ¿Divuyt?

Donchs ja no 'n quedan més que setse.

Continuéu.

Entre pujar y baixar escalas, rentarse, pentinar-se, vestir-se, ferse afeytar y llimpiar las botas no pot menos de contarshi una altre hora al dia.

Dos anys menos: los setze baixan á catorze.

¿No es vritat que aixó es espantós?

Aquella *immensitat* de vida, aquells xeixanta anys qu' hem concedit al home s' han convertit en catorze.

¿En catorze?

¿Si fossin tants!

Encare no he acabat. ¿No tenim de tant en tant mal de caixal, ulls de poll y panallons? ¿No 'ns disputém ab la dona, ab los fills, ab los amichs, ab los enemichs y ab tota la humanitat quan nos molesta?

Durant aquest temps ¿se viu?

¿Ah, no senyors, no!

Si ho anéssem á contar ab escrupolositat, nos sortiria un resultat tant magre que 'ns horrorizariam al veure ab induptable claretat lo efimera é insignificant qu' es la nostra existencia.

¿Prou, prou! No volguém contar més y olvidémnos d' aquestos càlculs.

Fem com un conegut meu que quan l' hi parlo d' aixó, sempre 'm contesta rihent:

—¡Noy, jo no m' hi fico ab aixó! ¡A viuir, á viuir!

C. GUMÁ.

TEATRO CATALÁ.

MONTSERRAT.

Drama en tres actes y en vers de don CONRAT ROURE.

La situació del expósit, víctima per una part de las preocupacions socials y per altra de una lley implacable que l' obliga á anar ab los seus pares naturals quan aquestos lo reclaman, sens reparar en las afeccions que haja posat á sos pares adoptius, es l' assumpto del últim drama de 'n Conrat Roure.

Montserrat es borda, sense saberho. Sos pares adoptius l' estiman y l' han educada com á filla propia. Un jove que acaba de pendre 'l títol de metje la demana per esposa; y á punt ja de realisar la seva felicitat, lo pare del metje descubreix la condició natural de la nena y nega 'l seu consentiment.

Lo metje, está resolt á desobeir al seu pare; pero tampoch Montserrat consent en un enllás matrimonial fet á despit de la familia del seu promés, ja que tothom la senyalaria ab lo dit, no sols com á borda, sinó també com á causa de desunió.

En tot aixó la seva mare la reclama. Unicament deixarà de ferho si 's casa, porque llavors ja no pertany á ningú més que al seu marit; pero com que 'l casament

es impossible dada l'obstinació del pare del nuvi y la noble delicadesa de la nena, la situació s'agrava per moments.

Per últim, lo pare, no volent fer infelís al seu fill, ofereix lo consentiment, ab la condició de viure separats, cosa que tampoch accepta Montserrat, y tal es l'enteresa que demostra, y tal interès desperta en lo pare, que aquest acaba per passar per tot lo qu'ella vol, ab major motiu, al convence's de que no hi haurà escàndol, quan sab que la mare de l'exposita deixarà de reclamarla, desde'l moment que's casi.

Aquest es l'argument contat á grans rasgos. En l'obra hi intervenen, ademés dels personatjes citats, ó s'igan Montserrat, y son pare y sa mare adoptius, lo metje y son pare, un tal don Narcís, amic de la familia y home de bé á carta cabal, y un xicot, Andreuhet, bont com Montserrat; però expansiu y bellugadís, que no deixa may d'animar l'acció ab las sevas bonas ocurrencias. Es un tipo que l'actor Fuentes ha d'apuntar entre 'ls que millor executa.

Lo desarrollo de l'obra es senzill y natural. Adoleix alguns cops de languides, l'hi falta altrás vegadas la virilitat dramática; lo sentiment es algun tant monòtono; pero en cambi l'autor sense buscar efectes, ni prodigar relleus violents, demostra en algunas escenas coneixement del cor, y fa gala constantment de una versificació fácil y de un llenguatge correcte y molt propi de l'escena.

No hi ha rasgos que sorprenguin; pero tampoch n'hi ha que disgustin.

Si haguésem de fer una comparació, diriam que no es l'alborotat torrent, que's despenya ab furia, y plé de brumerá pèl devassall de una cascada, ó que inunda las terras més próximas, sinó la corrent tranquila y apacible, encare que més abundant de llágrimas que de serenas imatjes, seguint constantment lo seu curs, sense entrebanchs que la desvihin, ni desnivells que l'alterin.

Es un' obra discreta.

Lo públich l'ha escoltada ab atenció y l'ha aplaudida encare que pocas vegadas entremitj, moltíssim y justament al final de tots los actes, cridant al autor al palco escénich.

Una de las escenas que cada nit provocan un aplauso nutrit, es la sexta del segon acte.

Montserrat, al saber qu'es exposita, y considerant que'l seu casament ab lo jove qu'estima es impossible, pren una resolució: la de ferse germana de la caritat. Ho consulta ab don Narcís, y entre 'ls dos s'entaula 'l següent diálech:

MONTSERRAT. A la casa ahont vosté está y ahont me varen recullí hi ha unas Germanas. ¿Cert?

NARCÍS. Sí.

MONT. De la Caritat.

NAR. Sí: n'hi ha.

MONT. Cuidan d'aquells ignocents...

NAR. Sí senyora.

MONT. ¿Ls instrueixen...

NAR. Sí senyora; 'ls condueixen fins que son grans.

MONT. Donchs corrents.

NAR. Lo meu plan es que tinch ganas d'anarhi. ¿L'hi sembla bé?

MONT. ¿Cóm, d'anarhi?

NAR. Sí, vull sé una d'aquestas Germanas.

MONT. ¿Ah! ¿No pot sé?

NAR. ¿Cóm, que no!

MONT. ¿Vol dí que ellas no voldrían admétre?

NAR. No; no podrian; es lley de l'Institució, regla dels seus Estatuts.

MONT. ¿Qué diu!

NAR. Sí, que en ells se mana que es precis, per sé Germana, sé de pares coneguts.

MONT. ¿Y es un ordre religiosa?

NAR. De Sant Vicens.

MONT. ¿Y ella dú semblant lley?

NAR. N'estich segú.

MONT. ¿Ara sí que'm veig confosa!

NAR. Tampoch sé veure'l motiu d'aixó. Es cosa molt estranya, que no sé com s'acompanya ab lo que l'Iglesia diu.

MONT. ¿Es dí, donchs, que perque só exposita, no podré professá?

NAR. ¿Y aixó's pot fé en nom d'una religió?

MONT. ¿Deu del cel, y cóm s'explica!

NAR. ¿La religió'm vá ampará ahir y sens jo pecá vé avuy y m'excomunica!...

MONT. Tampoch la religió es sorda á n'aquesta infame veu del mon, y'm mira ab menyspreu no més que perque só borda!

NAR. O no tinch la rahó sana. Ó bé es cert que desatina qui confón la llev divina ab la débil lley humana.

MONT. ¿Y diu que'l meu desconsol, que'l meu sentiment es massa,

quan veig que'l mon me retrassa y la religió no'm voll...
 ¡Oh, la mort!.. Es mon anhel per sortí de tant cruel guerra. No hi ha justicia en la terra; tinch d'esperarla en lo cel.

J. R. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja sabia jo que durant la Quaresma no dejunariam. Los empressaris son aixis: desde Nadal á Carnestollas nos han fet menjar de magre; pero arriba la Quaresma, y treuhen los bons bossins.

Aquí tenen lo *Principal*, ab la seva magnífica companyia italiana dirigida per Emmanuel, que ha fet entrada de caball siciliá ab dugas obras novas, estrenadas aquesta temporada á Paris y qu'en poch temps havian recorregut tot' Europa. Tot' Europa menos Barcelona: *Odette* y *La societat del fastidi*. Aquell está impregnat de llágrimas, y l'altra plé de riatllas. *Odette* es un drama conmovedor, es una pintura de sentiments y de passions. La comedia de Pailleron, en cambi retrata la part flaca de la societat moderna, ab rasgos de una gracia verdaderament francesa.

¿Y qué dirém de la companyia? Váginla á veure: aquella naturalitat, aquella discreció, aquella manera de fer la comedia que's confon ab la realitat, son cosas que s'han de veure pera sentir las: tota descripció seria pàlida. Hi ha en la companyia alguns actors verdaderament notables: l'Emmanuel y en Leigh: la Marchi, la Soja Nipoti y la dama jove Ferrari; pero hi ha ademés un conjunt que no deixa res que desitjar. Aixís las obras no decauben may: l'interés se sosté desde la primera paraula á la darrera.

Una cosa extranya: que'l *Principal* no s'ompli cada nit.

Al Circo s'han reforsat los espectacles ab un cos de ball del qual ne forman part l'Amalia Ortega y l'Antonia Darochi. Un cos de ball y aquestos dos *cuerpos buenos*, fan tres cossos. Ademés s'ha posat la popular sarsuela *Los sobrinos del capitán Grant*, montada ab molt luxu, trajes y decoracions novas. No hi faltarán plens.

Del estreno de *Montserrat* ne doném compte en un altre lloch del present número.

En lo mateix teatro s'ha donat lo benefici de la damaleta jova senyoreta Fontova, qui vá ser obsequiada ab una infinitat de regalos. Lo nen Leonet, en la *Casa de n'Garlanda* tocá'l violi ab aquella pasmosa facilitat que l'hi val sempre tants aplausos.

Desde demá lindrém ópera en lo Teatro del Buen Retiro.

¿Y vosté senyor Liceo? ¡Miri com los teatros petits se n'hi pujan á las barbas.

Vaja que tant mateix se'n hauria de donar vergonya!

N. N. N.

REVISTA DEL MES DE FEBRER.

Per sé un mes tant desnerit molta materia'm procura; lo refran tant repetit ja diu que en lo pot petit hi ha la bona confitura.

Apesar de comensar ab sas llums la Candelera, no vá volgué il·luminar d'en Camacho popular la enfosquida cervellera. El diu que tothom hi guanya ab la seva innovació; los paganos, que s'enganya: es dí, un plet de tota Espanya contra'l seu benefactó. Tothom ab semblants farrenyos protesta y demana en gran: potsé al veure tant empenyos no dirán los madrilenyos: *pide más que un catalan.*

¡No hi ha amor ni estimació! ¡L'interés tant sols nos guia! diuhen molts: jo dich que no; preguntéhu al conductó que vá aná al Clot en tranvía. Vá morir se sa estimada y éll se destrossá'l ventrell: sa passió tant arrelada l'hi féu fé una caparrada que l'hi vá costar la pell.

Un apunte per l' historia; las ventadas del febrer han mort de l'art una gloria, la cascada giratoria que'l meu focavo vá fer. ¡Pobre Neptuno! M'han dit que quan vá marxar plcrava

y deya, molt ressentit, que's deixaba llevá un dit si may més ningú l'armava.

En aquest temps de matracas per tot corren pensadors; ara hi ha unas noyas macas que diu qu'escuran butracas abessantse ab los senyors. Macatxo, qué gosaria si jo m'hi pogués trobar; y si'm deixan fer la tria de las noyas, cada día tot m'ho deixaré robar.

Diu que n' Cristófol Colon vá sabé alló dels projectes del monument, y ab tesson va dir que'ns pendria'l mon si creyam als vuyt subjectes; y'l jurat, ab gran catxassa, als autors ha anat donant una dóssis de carbassa: mes per no enfadarlos massa á molts los ha dat un sant. Pèl que á n' en Prim té d'alsarse los traballs han fet més tró; si per Colon ván tallarse ara han volgut vindicarse, pèl d' en Prim ho han fet pitjó.

Molts metjes ván dir cert dia que's notava un gran excés d'atacats d'apoplegia, y que molts dels que hi havia era pel rom dels cafés; y'ls cafeters, desitjosos de la malura extingir, han suprimit, generosos, tots los licors venenosos que á la gent feyan pahir.

Quan diuhen que'l mon s'esguerra los neos, tenen rahó; á tot lo qu'es bó's mou guerra, hasta se'n ha anat per terra la gran pelegrinació. Lo Sant Pare ho encarrega á un tal senyor Necedal; pero 'ls bisbes ¡quina brega! l'un crida, l'altre'l hi pega y vá'l carro al pedregal. Per fi 'ls bisbes l'han guanyada, y després de grans masegas per bisbats l'han arregada; bé, si, una obra molt pesada repartida per entregas.

Lo plaher de la canalla, lo goig de molts poca soltas, tothom crida. tothom balla aquest riu, l'altre's baralla; véus aquí lo Carnestollas. Després tot se'n vá ab tiberi, molta gent que's desbarata y's deixa á casa'l senderi: mes quan tornan sol haberhi trenta gats per cada rata. Una professó ab rosari ha dat fi á tants guirigalls: y tants cráneos van anarhi que semblava'l mobiliari del cabecilla Saballs

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Del *Correo Catalan*: «Ayer empezó á pintarse la imágen de San Agustín, que se venera en el altar mayor de la parroquia dedicada á dicha imágen».

¡Ya ho veuhen un sant que's pinta... ¡Y després lo bisbe, desde la Catedral encare atará á las senyoras que's donan coloret!

Lo senyor Gasull en una de las últimas sessions del Ajuntament: —Desitjaria que s'escombrés lo Moll de la Barceloneta: es un pudrimener que pot alterar la salut pública.

L'Arcalde: —Ab molt gust manaria escombrarlo; pero'l Moll no es de l'Ajuntament; es de la Junta del Port.

Aquesta resposta sembla bastant estranya, perque suposo que la Junta del Port bé deu tenir *cum-quis*, per pagar multas

Pero no es aixó lo més xocant. Tres entitats se disputan la possessió del Moll: la Capitania del Port, la Junta del Port y l'Ajuntament de Barcelona.

¿Hi ha alguna ganga? Tots tres la volen. ¿Hi ha en cambi un gasto á fer? Ningú vol ferho.

Tots s'avenen á menjar la carn y ningú vol rosegá 'ls ossos.

Lo dia que'm retirí de la literatura y de la política

me'n aniré a viure al poble de Sedavi, ab una condició:

Que continuhi regint los interessos municipals y la llibertat dels Sedavins l'arcalde que actualment los regeix.

Sense aquest arcalde, no'm moch de Barcelona.

Era 'l dia de Carnestoltes, y alguns vehins volian disfrasar-se.

—¿Qué 'ns donará permis Sr. Arcalde?
—Ab moltíssim gust; però han de justificar una cosa.

—Ja sè lo que vol: voste voldrà que justifiquem que som gent de la brometa, d' aquella brometa decent y de bon gènero que no ofen a ningú.

—No, vull que 'm justifiquin com avuy han anat a missa.

—¿No es vritat qu' es xocant?
—Jo crech que l' Arcalde de Sedavi aquell dia va disfrasar-se, sense necessitat de posarse careta.

Aquest any s' ha celebrat ab molta pompa y solemnitat la festa de la clausura de la cassa.

Las perdius, las llebras, los conills, tots los animals, destinats a ser perseguits, están d' enhorabona: a tots los hi concedeixen mitj any de respiro.

En cambi pèls contribuyents no hi ha veda que valga.

Los comissionats d' apremis ja están preparant la escopeta y 'l sarrò.

Una criada está embabiecada mirant la pissarra de la cotisació de la Bolsa, de ca'n Juandó.

—¿Qué miras, Marieta?
—Miro 'ls cambis.

—¿Qué també jugas?
—No, jo no; l' amo.

—¿Y donchs?
—Res, miro si al entrar a casa haig de fer la cara trista o la cara alegre.

Una gacetilla:
«Ayer se fugó de la casa de su principal una muchacha de servicio, llevándose varias alhajas».

¿Saben quina era la principal alhaja?
La mateixa criada.

Dos ecos dels últims balls de máscaras.

—Ja 't conech, máscara.
Ella ab véu de gralla:
—Veyam ¿qui soch?
—La Tuyetas.

—Ay, ay, senyoret ¿en qué m' ha conegut?
—Com que t' has posat los meus guants!...

—Máscara ¿vols pendre alguna cosa?
—No; mil gracias.

—Dona, no sigas tonta Demana lo que vulgas.
—Bueno, donchs: mosso, porti una dobleta de cinch duros y entenguis ab lo senyor.

Entre 'ls industrials que s' han reunit per recorre contra l' augment de contribució, s' hi conta 'l gremi de atvocats.

Aquests ray, ho tenen bé.
Se reuneixen y tots plegats entaulan un plet contra 'l ministre de Hisenda, y com que aquest no trobará ningú que 'l defensi, sortirà condemnat ab costas.

Ja veurá com no es lo mateix tractar ab atvocats que ab carboners, adroguers, manyans y botiguers de robas.

Ab un amich mèu que acaba d' enviudar, vaig anar un d' aquets dias a la seva torre.

Lo jardí presentava ja las primeras galas de la primavera.

—Miri senyor, miri, deya 'l jardiner plé d' alegria, corrent de un cantó a l' altre: miri quinas plantas més hermosas!... Com que ha fet tant bon temps, tot sortirà de la terra com per art d' encantament.

Lo mèu amich ab cara trista y recordant las desventuras del seu matrimoni:
—¿Fins la mèva dona?

Després de las barallas entre 'n Nocedal y 'ls bisbes, lo Papa ha ordenat que las pelegrinacions se fassan per diócessis.

Però are sembla que 'ls rectors també 's barallen entre ells.

De manera que 'l Papa per ser lògich y evitar disgustos, hauria de disposar que la pelegrinació 's fés per parroquias.

Y com hasta aixis encare podria haberhi rahons, tractantse de uns catòlics tant ardorosos, fet y fet sera millor que hi vajan de un a un.

—En quan a mi, deya un que 'ls estima molt, encare ho arreglaria millor.

—¿Qué farias?
—Los hi enviaria de mitj en mitj.

Un jutje municipal de Galicia envia un parte al de primera instancia, donantli compte de haverse enfonzat una casa, sota la qual hi ha mort tota la familia.

Lo parte termina aixis:
«Lo que tengo el gusto de comunicar a V. S. para los efectos consiguientes».

Aixó del gust tal vegada siga veritat.
Potser aquest jutje es herèu únich dels que han mort.

Un secretari d' Ajuntament, digne d' anar de brasset ab lo jutje del poble de Galicia.

Enviaba al governador un estat de naixements, defuncions y matrimonis, y en la casilla de observacions, deya lo següent:

«En este pueblo se casan con más frecuencia las mujeres que los hombres».

Si no hi haguès funcionaris aixis ¿cóm nos ho fariam per omplir los Esquellots?

QÜENTOS.

—¿Cóm s' enten aixó!... ¿Vols mudarte y 't ficas dintre d' una casa que tot just acaban de construir-la?

—Si, per més que 'l metje m' ho haja prohibit a causa de las humitats. Diu que s' hi poden agafar molt fàcilment dolors reumàtics.

—¿Y donchs?
—Ja veurás: jo de aquí un parell de dias me'n vaig a viatge y la mèva sogra s' hi queda.

En uns exámens de medicina:
—Si 's trobava prop del moll que treyan de l' aygua a un negat, ab lo cor sense pulsacions ¿qué l' hi faria?

—¿Jo?
—Si, vosté.
—Enviaria a buscarlo a vosté tot desseguida.

—¿Y despues?
Lo deixeble tot amoscat y tirant la capa al toro:
—Inmediatamen després l' hi faria pendre la mida de la caixa.

Parlant de un prestamista deya un seu conegut:
—Es tant avaro y miserable, que quan siga al infern, será capás de dirli al dimoni: «No hi tiris tanta llenya; ja aniré cremant de mica en mica».

Mimos conjugals:
Ella.—¿Ay Arturo! ¿No sabs qu' es lo que m' espanta?

Ell.—¿Qué?
—Tinch por de que 't cansis de la vida de casat y tornis a las andadas.

—Ca, no tingas cuidado. M' agrada tant la vida matrimonial, que si tu 't morisses...

—¿Qué?
—Tornaria a casarme desseguida.

Un prèu cridava desde 'l seu calabosso ab véu desesperada:
—¿Una corda!... ¿Qui 'm dona una corda?

L' escarceller hi compareix.
—¿Una corda!—¿Pera penjarte? ¿eh?
Lo prèu, recobrant la tranquilital.
—Si, are hi corro... Pera fugir, tanoca.

Un casat se queixava de la seva dona.
—Es celosa, es bruta, es malgastadora, y 'm dona una vida horrible. Ja no puch més.

—Home, no digas aixó, replicá un seu amich. En la dona sempre s' hi troba alguna cosa bona, com per exemple la salut, que no s' aprecia fins que 's pert.

—¿Ay, si tú sabessis las ganas que tinch d' apreciar a la mèva donal!

Un subjecte se dirigeix a un ex-vehi seu, y l' hi pregunta:
—¿Qué tal Vicents? ¿Encare hi ha aquellas peloteras a casa teva, entre tú y la teva dona?

—¿Cá no: silencio complert.
—¿De veras?
—Varem renyir de debó, y ja fá més de dos mesos que no 'ns dihem una paraula.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Lector es un dirho a tú:
m' agrada de la Carmeta
més que sos ulls sa boqueta

y sos llabis lo séu há.
Si com té hu-dos anys no més
(y aixó qu' es tres-repetida)
mitja tot mes ne tingues,
te juro que si 'm volgués
m' hi casava desseguida.
UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
Al mèu oncle ha visitat
lo metje homeópata Elias:
dos granets cada hu dias
es la tot que ha receptat.
PAU SALA.

MUDANSA.

Corra noy, tot lo bill' et
que 'l total marca de pet.
SIMPÁTICA LOLA.

CUADRAT NUMÉRICH.

Sustituhir los pichs ab números que sumats, vertical, horizontal y diagonalment dongan per resultat 18.
NET NEBOT DE M. DE R.

CONVERSA.

—¿Hola, Agusti. Sembla que ja no 'm vols coneixe a mí.
—Com vols que 't conega si t' has tornat tant gros.
—En cambi tú estás tant prim que semblas..
—Veyam ¿qué semblo?
—Entre tots dos ho havém dit.
REPUBLICA POSITIVISTA.

ROMBO DE PARAULAS.

Primera ratlla horizontal y vert cal: una lletra. Segona: vestit de dona. Tercera: carrer de Barcelona. Quarta: nom de dona. Quinta: un dulce. Sexta: membre de auell. Sèptima: un vocal.
RATA D' ESCRIPTORI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Ciutat catalana.
1 2 3 4 5 6 7.—Un arbre.
1 2 3 4 5 6 7 8.—En las selvas verges.
1 2 6 7 8.—Pel setembre a Barcelona.
8 7 6 7.—Nom de dona.
6 5 4 8.—Ciutat.
6 5.—Nota musical.
LOLA NO-SIGUIS.

GEROGLÍFICH.

LO
K K I
OF

Serrallonga
AGULETA

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERU.

- XARADA 1.ª—Im-plo-ra.
- IDEM 2.ª—Qui-ma.
- ANAGRAMA.—Tresa, Artes, Resat, Tersa, Asert, Resta.
- CRÉU DE PARAULAS.—
P E
A S
P A S T A S
E S T E L L A
A L L
S A
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Cambrils.
- CONVERSA.—Josep.
- TRENCA-CAPS.—Mataró
- GEROGLÍFICH.—Las letras fan sé los homes grans.

IMPOST DE LA SAL.
AZTARREY A I MI AINDARRE A I

Que no s'espantin los que no tingan sal per tirá á l'olla.
No n'hi ha poca d'aygua al mar.

—Senyora, vinch á cobrarli la sal.
—Ay, ay ¿qué no ho véu que no 'n gasto?

Remey's qu' estarán en alsa.

Remey's qu' estarán de baixa.

—Flavia, 's coneix que la sal vá cara que ja no 'n gastas.